

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 6.11.2013
COM(2013) 768 final

2013/0376 (NLE)

Ratifikation af den anden forpligtelsesperiode for Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

På Doha-konferencen om klimaændringer i december 2012 vedtog de 192 parter i Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers Rammekonvention om klimaændringer en ændring af Kyotoprotokollen¹. Med denne "Doha-ændring" fastsættes den anden Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode, som begynder den 1. januar 2013 og slutter den 31. december 2020, med retligt bindende forpligtelser til emissionsreduktioner for de parter, der er opført i bilag B.

Aftalen om Doha-ændringen blev gennemført som led i en større pakke. Ud over de 38 parter, som er omfattet af den anden forpligtelsesperiode, har mere end 60 andre lande, herunder USA, Kina, Indien, Sydafrika og Brasilien nu givet tilsagn om modvirkningsforanstaltninger i henhold til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer ("klimakonventionen"). Det bringer den samlede andel af de globale emissioner, der er omfattet af internationale modvirkningsforpligtelser under både Kyotoprotokollen og klimakonventionen på over 80 %. Et yderligere vigtigt element i denne større pakke konsensus blandt parterne i klimakonventionen om senest i 2015 at "vedtage en protokol, andre retlige instrumenter eller forhandlingsresultater med retsvirkning i henhold til klimakonventionen, som vil gælde for alle parter", der efter planen skal træde i kraft og gennemføres fra 2020².

I henhold til artikel 4 i Kyotoprotokollen kan parterne opfylde deres forpligtelser i fællesskab. Den Europæiske Union og de 15 parter, der var medlemsstater, da Kyotoprotokollen blev undertegnet i 1997, valgte denne mulighed for den første forpligtelsesperiode (2008-2012), og ratificerede i overensstemmelse hermed protokollen i 2002³. I Doha-ændringen og erklæringen fra Den Europæiske Union og dens medlemsstater i forbindelse med vedtagelsen⁴ anføres det, at Den Europæiske Union og dens medlemsstater igen har til hensigt at opfylde deres emissionsreduktionsmål for den anden forpligtelsesperiode i fællesskab. Endvidere har Den Europæiske Union og dens medlemsstater også erklæret, at de har hensigt at opfylde deres forpligtelser i den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen sammen med Island. Integreringen af Island i denne gruppe af parter, der opfylder deres respektive forpligtelser i fællesskab, sker på baggrund af Islands anmodning herom i juni 2009. Rådet hilste på sit møde den 15. december 2009 denne anmodning velkommen og opfordrede Kommissionen til at forelægge en henstilling om indledning af de nødvendige forhandlinger med Island⁵. Denne henstilling forelagde Kommissionen Rådet den 10. juni 2013.

I henhold til Doha-ændringen forpligter Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island sig til at reducere deres gennemsnitlige årlige drivhusgasemissioner for perioden 2013-

¹ Beslutning 1/CMP.8, som blev vedtaget af partskonferencen, der fungerer som møde for parterne i Kyotoprotokollen, FCCC/KP/CMP/2012/13/Add.1

² Beslutning 2/CP.18, vedtaget af partskonferencen under konventionen, stk. 4, i dokument UNFCCC/CP/2012/8/Add.1.

³ Rådets beslutning 2002/358/EF af 25. april 2002 om godkendelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af Kyoto-protokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed, (EFT L 130 af 15.5.2002, s. 1).

⁴ Den fulde ordlyd af denne erklæring afspejles i stk. 45 i rapporten fra partskonference, der tjener som møde for parterne til Kyotoprotokollen på sit ottende møde, der blev afholdt i Doha fra den 26. november til den 8. december 2012, FCCC/KP/CMP/2012/13.

⁵ Rådets konklusioner af 15. december 2009 om en fælles opfyldelsesaftale med Island med hensyn til en fremtidig international klimaaftale, http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/agricult/111941.pdf.

2020 til 80 % af deres emissioner i referenceåret (som regel 1990⁶). Denne forpligtelse er baseret på de mål for emissionsbegrænsning, som er fastsat i den klima- og energipakke, der blev vedtaget i 2009, navnlig EU's emissionshandelsordning (EU ETS) og beslutningen om indsatsfordeling⁷. Tilsagnet blev fastsat under hensyntagen til de forskelle i omfang, der er mellem EU-lovgivningen og Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode⁸. Denne tilgang er i tråd med Rådets konklusioner i marts 2012, hvori det anføres, at det fælles tilsagn fra Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island bør baseres på klima- og energipakken, men også at emissionsreduktionsforpligtelserne for de enkelte medlemsstater i den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen "ikke må overstige deres forpligtelser, der er truffet beslutning om i Den Europæiske Unions lovgivning". Denne tilgang blev fulgt, da Den Europæiske Union og dens medlemsstater i april 2012 gav deres tilsagn til anden forpligtelsesperiode⁹.

Den EU-lovgivning, som kræves for at opfylde målet om 80 % reduktion senest i 2020, er allerede på plads. Udvidede konsekvensanalyser af de økonomiske konsekvenser for de enkelte medlemsstater blev fremlagt, da lovgivningen blev vedtaget, og også blevet opdateret for at tage hensyn til virkningerne af den økonomiske og finansielle krise¹⁰. Derfor enedes Den Europæiske Union og dens medlemsstater i Doha om øjeblikkeligt at gennemføre deres forpligtelser og ansvar i forbindelse med Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode pr. 1. januar 2013. Endvidere er Den Europæiske Union på vej til at opfylde sine mål for 2020. Den seneste opgørelse over drivhusgasemissioner viser, at emissionerne i 2011 i de 27 medlemsstater lå 18,4 % under 1990-niveauet (ekskl. arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug og anvendelse af fleksible mekanismer)¹¹. Justeret for forskelle i omfang og dækning af Kyotoprotokollen og ud fra den antagelse, at 1990 er referenceår for Cypern og Malta, vil den faktiske reduktion i emissionerne i 2011 i forhold til emissionerne i Kyotoprotokollens referenceår være lidt større end den reduktion på 20 %, der kræves i anden forpligtelsesperiode. På baggrund af medlemsstaternes seneste prognoser over drivhusgasemissionerne og forudsat, at de politikker og foranstaltninger, der i øjeblikket er

⁶ I den første forpligtelsesperiode var EU's referenceår som følger: for kuldioxid (CO₂), methan (CH₄) og dinitrogenoxid (N₂O) anvender alle medlemsstater 1990 som referenceår, med undtagelse af: Bulgarien - 1988 Ungarn - gennemsnit af perioden 1985-1987. Slovenien - 1986 Polen - 1988 og Rumænien - 1989. For de fluorholdige gasser bruger alle medlemsstater 1995 som basisår, undtagen: Østrig, Frankrig, Italien og Slovakiet - 1990, og Rumænien - 1989.

⁷ Lovgivning, som blev vedtaget den 23. april 2009, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/29/EF om ændring af direktiv 2003/87/EF med henblik på at forbedre og udvide ordningen for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF af 23. april 2009 om medlemsstaternes indsats for at reducere deres drivhusgasemissioner med henblik på at opfylde Fællesskabets forpligtelser til at reducere drivhusgasemissionerne frem til 2020, EUT L 140 af 5.6.2009.

⁸ Denne forskel i omfang er nærmere forklaret i Kommissionens arbejdsdokument om "Forberedelse af EU's kvantitative emissionsbegrænsnings- ellerreduktionsmål (QELRO) baseret på EU's klima- og energipakke" (SWD(2012) 18 final af 13.2.2012).

⁹ Bemærkninger fremsat af Danmark og Europa-Kommissionen på vegne af Den Europæiske Union og dens medlemsstater af 19. april 2012 om oplysninger om kvantificerede emissionsbegrænsnings- og reduktionsmål (QELRO) for den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen, FCCC/KP/AWG/2012/MISC.1.

¹⁰ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene om "konsekvensanalyse, som ledsager pakken af foranstaltninger til gennemførelse af EU's mål vedrørende klimaændringer og vedvarende energi for 2020", SEK (2008) 85/3 af 23.1.2008, og arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, som ledsager meddelelse fra Kommissionen (KOM (2010) 265), "Analyse af mulighederne for at nedbringe drivhusgasemissionerne ud over 20 % og vurdering af risikoen for udflytning af CO₂-emissionskilder", del I og II, SEK (2010) 650 af 25.5.2010.

¹¹ Det Europæiske Miljøagentur, "EU's årlige opgørelse over drivhusgasemissioner 1990-2011 og opgørelsesrapport 2013" - fremsendt til konventionens sekretariat, maj 2013.

gældende, gennemføres, forventer Det Europæiske Miljøagentur et moderat yderligere fald i emissioner inden 2020, som vil give en samlet reduktion på ca. 19% under 1990-niveauet frem til 2020¹². Dette bekræfter, at Den Europæiske Union forventes at opfylde sit mål for den anden forpligtelsesperiode med de allerede gældende politikker og foranstaltninger. EU's forslag om at gå videre til 30% ligger dog stadig på bordet. Der pågår i øjeblikket drøftelser om, hvilken vej, der er den mest økonomisk fordelagtige for Den Europæiske Union, når det gælder om at reducere drivhusgasemissionerne med 80-95% i 2050, herunder målet for 2030.

Den formelle ikrafttræden af Doha-ændringen er et vigtigt mål for Den Europæiske Union. Det forudsætter, at 144 ud af de 192 parter i Kyotoprotokollen, herunder Den Europæiske Union og dens medlemsstater, deponerer sine acceptinstrumenter. Dette forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af Doha-ændringen vil gøre det muligt for Den Europæiske Union gøre dette. Udover Den Europæiske Unions ratificering vil medlemsstaterne også skulle afslutte deres egen ratifikationsproces. I overensstemmelse med almindelig praksis vil Den Europæiske Union og dens medlemsstater efter deres respektive ratifikationsprocedurer samtidig deponere deres acceptinstrumenter, således at ændringen kan træde i kraft samtidig for dem alle. Dette bør finde sted i god tid inden klimakonferencen i Paris i slutningen af 2015.

2. DOHA-ÆNDRINGEN

Doha-ændringen indeholder modvirkningsforpligtelser for Kyoto-protokollens anden forpligtelsesperiode for lande, der er opført i bilag B til protokollen. Derudover indeholder den yderligere ændringer af teksten til protokollen, som skal gennemføres i den anden forpligtelsesperiode. De fleste af ændringerne muliggør blot gennemførelsen af de nye modvirkningsforpligtelser, men der er også bestemmelser, som medfører ændringer i væsentlige forpligtelser. Disse omfatter tilføjelse af en ny gas (nitrogentrifluorid (NF₃)), to bestemmelser, der vedrører ambitionsniveauet i parternes forpligtelser for den anden forpligtelsesperiode (den såkaldte "ambitionsmekanisme"), og en ny artikel 3, stk. 7a.

Modvirkningsforpligtelser for den anden forpligtelsesperiode i bilag B

Med Doha-ændringen ændres tabellen i bilag B til Kyotoprotokollen, som indeholder en tredje kolonne, der fastsætter retligt bindende modvirkningsforpligtelser for den anden forpligtelsesperiode i form af kvantitative emissionsbegrænsnings- eller reduktionsforpligtelser (QELRC) for hele økonomien. 38 parter i Kyoto-protokollen har opført en procentdel af deres emissioner for referenceåret eller -perioden som deres QELRC i tredje kolonne i tabellen i B til Kyotoprotokollen. Dette omfatter fire parter, som i øjeblikket ikke har et Kyoto-mål (Cypern, Malta, Kasakhstan og Belarus). USA blev fjernet fra bilag B, eftersom landet aldrig har ratificeret protokollen. Canada er ikke længere part i Kyotoprotokollen efter dets udtræden, der trådte i kraft den 12. december 2012. Japan, New Zealand og Den Russiske Føderation er stadig parter i Kyoto-protokollen, men har ikke påtaget sig et mål for den anden forpligtelsesperiode. Disse lande er sammen med Canada opført i et særskilt afsnit i bilag B.

Målet om 80% reduktion, som er opført for Den Europæiske Union og dens medlemsstater i bilag B, ledsages af en fodnote, hvoraf det fremgår, at disse forpligtelser bygger på den opfattelse, at de vil blive opfyldt i fællesskab af Den Europæiske Union og dens medlemsstater. Også Kroatiens og Islands 80% -mål ledsages af fodnoter, hvoraf det fremgår,

¹² Det Europæiske Miljøagentur, "Greenhouse gas emission trends and projections in Europe 2012: Tracking progress towards Kyoto and 2020 targets", København, 2012, s. 60.

at de to lande vil opfylde deres mål i fællesskab med Den Europæiske Union og dens medlemsstater.

Tilføjelse af nitrogentrifluorid (NF₃)

Listen over drivhusgasser, som er omfattet af Kyotoprotokollen og som er opført i dens bilag, er udvidet med tilføjelse af gassen nitrogentrifluorid (NF₃). NF₃ er en kraftig drivhusgas. I øjeblikket er emissionerne af denne gas kun meget små, men de er stigende, og gassens globale opvarmningspotentiale er 17 200 (et ton NF₃ der udledes i atmosfæren svarer til 17 200 tons kuldioxid).

Artikel 3, stk. 1c: ambitionsmekanismen

Med Doha-ændringen indføres en forenklet procedure, i en ny artikel 3, stk. 1c, som gør det muligt for en part til at tilpasse sit tilsagn ved at hæve sit ambitionsniveau i en forpligtelsesperiode. Tidligere skulle en sådan justering behandles som en ændring til protokollens bilag B, hvilket kræver konsensus mellem alle parter i protokollen for at den kan vedtages og ratificering fra tre fjerdedele af parterne, før den kunne træde i kraft. Efter Doha-ændringen er proceduren for at hæve ambitionsniveauet blevet betydeligt forenklet. Et højere ambitionsniveau, som foreslås af en part i forhold til partens egne mål, anses for at være vedtaget, medmindre mere end tre fjerdedele af parterne gør indsigelse. Desuden kræves der ikke længere en ratifikation før ændringens ikrafttrædelse.

Artikel 3, stk. 7a: tilpasning af tildelte mængder

I henhold til Doha-ændringen ophæves en parts tildelte emissionsenheder automatisk, hvis og i det omfang den tildelte mængde for anden forpligtelsesperiode overstiger dens gennemsnitlige emissioner i de første tre år af den foregående forpligtelsesperiode, ganget med otte (antallet af år i den anden forpligtelsesperiode). Dette betyder, at en parts mål automatisk tilpasses gennem Doha-ændringen for at forhindre en forøgelse af emissioner for perioden 2013-2020, så de ikke overstiger de gennemsnitlige emissioner for årene 2008-2010.

3. FORSLAGET TIL RÅDETS AFGØRELSE

Dette forslag til Rådets afgørelse danner grundlaget for Den Europæiske Unions indgåelse af Doha-ændringen og fastsætter vilkårene for fælles opfyldelse af de forpligtelser, som Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island har påtaget sig.

Udkast til afgørelse

I forslaget til afgørelse bekræftes det, at Den Europæiske Union og dens medlemsstater vil opfylde deres forpligtelser i fællesskab og sammen med Island (artikel 2), og Kommissionens og medlemsstaternes ansvar for fremsendelsen af rapporter, der skal lette beregningen af tildelte mængder (artikel 3), præciseres. Herudover indeholder forslaget almindelige bestemmelser om ansvaret for deponering af instrumentet for accept af Doha-ændringen hos De Forenede Nationer (artikel 4) og om den fælles deponering af acceptinstrumenterne (artikel 5, stk. 1). Det kræves blandt andet, at medlemsstaterne skal tage de nødvendige skridt til at fuldføre deres nationale ratificeringsprocesser så vidt muligt senest den 16. februar 2015 (artikel 5, stk. 2), og at medlemsstaterne senest den 15. september 2014 skal underrette Kommissionen om den planlagte dato for afslutningen af de relevante procedurer (artikel 5, stk. 3).

Den foreslåede afgørelse indeholder også to bilag og et tillæg. Tillægget indeholder den fulde ordlyd af Doha-ændringen, som blev vedtaget i Doha og meddelt parterne den 21. december

2012¹³. En oversigt over de vigtigste bestemmelser i Doha-ændringen findes i afsnit 2. Bilag I indeholder "Meddelelse om vilkårene i aftalen om den fælles opfyldelse af de forpligtelser, som er indgået af Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island i henhold til artikel 3 i Kyotoprotokollen", som kræves i artikel 4, stk. 2, i protokollen ("meddelelse om vilkårene for fælles opfyldelse"). Bilag II indeholder en ajourført erklæring om Den Europæiske Unions kompetence, jf. artikel 24, stk. 3, i Kyotoprotokollen.

Meddelelse om vilkårene for fælles opfyldelse (bilag I)

Meddelelsen om vilkårene for fælles opfyldelse i bilag I består af tre dele: I første del angives, at Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island er deltagere i aftalen. I anden del angives, hvordan deltagerne i aftalen vil opfylde deres forpligtelser. I tredje del fastsættes de respektive emissionsniveauer, der tildeles deltagerne i aftalen.

Fælles opfyldelse af forpligtelserne i henhold til artikel 3 i protokollen.

I henhold til artikel 4, stk. 2, i Kyotoprotokollen skal parterne i en aftale om fælles opfyldelse give konventionens sekretariat meddelelse om vilkårene i aftalen om fælles opfyldelse af deres forpligtelser i henhold til artikel 3. I afsnit 2 i aftalen om fælles opfyldelse redegøres detaljeret for, hvordan disse forpligtelser i henhold til protokollens artikel 3, og valg, som træffes i henhold hertil, anvendes for den anden forpligtelsesperiode. For alle bestemmelser, som allerede fandt anvendelse i den første forpligtelsesperiode, fortsætter forslaget den tilgang, som er valgt af Den Europæiske Union og de 15 medlemsstater, som var parter i aftalen om fælles opfyldelse i den første forpligtelsesperiode. Dette omfatter anvendelse af artikel 3, stk. 3 og 4, i protokollen på medlemsstatsniveau, hvorved referenceåret for Den Europæiske Union er summen af medlemsstaternes valg af referenceår samt udelukkelse af international luftfart (dvs. flyvninger mellem medlemsstaterne og flyvninger mellem medlemsstater og tredjelande) i overensstemmelse med bestemmelserne i konventionen og protokollen. Der redegøres detaljeret herfor i afsnit 2. Endvidere beskrives det, hvordan artikel 3, stk. 1c, ("ambitionsmekanismen") og artikel 3, stk. 7b, anvendes i den anden forpligtelsesperiode.

Artikel 3, stk. 1c: ambitionsmekanismen

Doha-ændringen indfører i en ny artikel 3, stk. 1c, en forenklet procedure, som gør det muligt for en part at tilpasse sine forpligtelser ved at hæve sit ambitionsniveau i en forpligtelsesperiode. I bilag I til udkast til ratificering af afgørelse præciseres det, at hver medlemsstat på egen hånd kan beslutte at hæve ambitionsniveauet ved at annullere relevante Kyotoenheder. En formel hævelse af ambitionsniveauet for Den Europæiske Unions, dens medlemsstater og Islands fælles forpligtelse og den dermed forbundne nedsættelse af den fælles tildelte mængde, kan kun ske i fællesskab.

Artikel 3, stk. 7b: tilpasning af tildelte mængder

I henhold til den nye artikel 3, stk. 7b, skal en parts forpligtelse for den anden forpligtelsesperiode være på mindst samme niveau som de gennemsnitlige emissioner for årene 2008-2010. Dermed styrkes automatisk mål, som ellers ville tillade en stigning i emissionerne udover nævnte gennemsnit. Den Europæiske Union, dens medlemsstater Kroatien og Island erklærede ved vedtagelsen af Doha-ændringen, at "artikel 3, stk. 7b, vil finde anvendelse på en fælles tildelt mængde i henhold til Den Europæiske Unions, dens

¹³ Meddelelse fra De Forenede Nationers generalsekretær i sin egenskab af depositar, C.N.718.2012. TREATIES-XXVII.7.c (Depositary Notification).

medlemsstaters, Kroatiens og Islands aftale om fælles opfyldelse, og ikke på Den Europæiske Union, dens medlemsstater, Kroatien og Island individuelt"¹⁴.

Eftersom anvendelsen af artikel 3, stk. 7b, Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island i fællesskab er en grundlæggende forudsætning i Unionens ratifikationsbeslutning, er den en integreret del i fastlæggelsen af og ambitionsniveauet for Unionens forpligtelser. I bilag I til udkast til ratifikation af afgørelse anføres det derfor udtrykkeligt, at som led i anvendelsen af forpligtelser i henhold til artikel 3 i Kyoto-protokollen på Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island finder beregningen i henhold til artikel 3, stk. 7b, i protokollen anvendelse for den fælles tildelte mængde for den anden forpligtelsesperiode og summen af de gennemsnitlige årlige emissioner for deltagerne for årene 2008-2010 ganget med otte.

Ifølge et vejledende skøn over den fælles tildelte mængde for den anden forpligtelsesperiode, på grundlag af tilgængelige data for referenceåret og fortsat anvendelse af det globale opvarmningspotentiale fra den anden vurderingsrapport fra Det Mellemlandslige Panel om Klimaændringer (IPCC), vil den gennemsnitlige årlige tildelte mængde være ca. 4 632 mio. tons kuldioxidækvivalenter (CO₂-ækvivalenter) drivhusgasemissioner. Ifølge de seneste tal er Den Europæiske Unions, dens medlemsstater og Islands indberettede gennemsnitlige årlige emissioner for årene 2008-2010 på 4 782 mio. tons. Artikel 3, stk. 7b, forventes derfor ikke at føre til automatisk annullering af tildelte enheder for Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island (se tabel).

Tabel: Anvendelse af artikel 3, stk. 7b, i Den Europæiske Union og Island*

Emissioner i referenceåret**	Drivhusgasemissioner 2008	Drivhusgasemissioner 2009	Drivhusgasemissioner 2010	Gennemsnitlige drivhusgasemissioner 2008, 2009 og 2010	Skøn over den gennemsnitlige årlige tildelte mængde 2013-2020
5 790	4 989	4 623	4 734	4 782	4 632
<p>* Baseret på opgørelsesdata og globalt opvarmningspotentiale for 2013 i anden IPCC-vurderingsrapport</p> <p>** 1990 antages at være referenceår for Cypern og Malta</p> <p>Alle tal opgives i mio. tons CO₂-ækvivalenter</p>					

Emissionsniveauer, der tildeles de enkelte deltagere i aftalen

En fælles emissionsniveau for EU ETS

I afsnit 3 i bilag I beskrives, hvordan de respektive emissionsniveauer tildeles Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island. Dette afspejler den tilgang, der anvendes i klima- og energipakken:

¹⁴ Fodnote 4 ovenfor.

- Et fælles emissionsniveau fastlægges for emissioner fra de sektorer og gasser, der er opført i bilag A til Kyoto-protokollen, og som også er omfattet af EU ETS (dvs. medtaget i bilag I til EU ETS-direktivet og under hensyntagen til anvendelsen af direktivets artikel 24 og 27)
- Emissioner fra sektorer og gasser, som er opført i bilag A til Kyoto-protokollen, som ikke henhører under EU ETS, og optag fra kilder, der er omfattet af Kyoto-protokollen, vil være omfattet af de enkelte medlemsstaters og Islands emissionsniveauer.

Denne tilgang adskiller sig fra den, der blev anvendt for den første forpligtelsesperiode, hvor de forpligtelser, som var fastsat for de enkelte medlemsstater, omfattede det fulde omfang af deres emissioner for hele økonomien. Baggrunden herfor er de ændringer, man enedes om i klima- og energipakken pr. 1. januar 2013, og ifølge hvilke EU ETS ikke længere handler inden for rammerne af de enkelte medlemsstaters mål og nationale tildelingsplaner. Det gennemføres i stedet gennem én enkelt samlet EU-kvotemængde (overgrænse eller "loft") og et harmoniseret system for tildeling af emissionskvoter på auktion og midlertidige gratistildelinger. Ved dette system er det ikke muligt på forhånd at udpege den nøjagtige andel af EU ETS, som vil blive givet til de enkelte medlemsstater i aftalen om fælles opfyldelse. Overgangen til auktionering – for at fremme økonomisk effektivitet, undgå uberettiget fortjeneste og for at fremme solidaritet og vækst – som standardmetode for tildeling af emissionskvoter er den vigtigste grund til dette. Andre grunde er, at det ikke er muligt på forhånd at bestemme de faktiske tildelinger af kvoter fra EU ETS til nytilkomne, og forudse ændringer af listen over sektorer og undersektorer, der anses for at medføre en betydelig risiko for CO₂-lækage.

Som ovenfor anført gælder det fælles emissionsniveau inden for rammerne af EU ETS ikke international luftfart, da det ikke er opført i bilag A til Kyoto-protokollen.

Emissionsniveauer for medlemsstaterne og Island

Emissioner fra sektorer, som er opført i bilag A til Kyoto-protokollen, men ikke henhører under EU ETS, vil fortsat være omfattet af de emissionsniveauer, der er fastsat for de enkelte medlemsstater og Island. Forskellen i forhold til den første forpligtelsesperiode er, at disse emissionsniveauer ikke længere er opført som en reduktionsprocentsats i forhold til emissionerne i referenceåret, men i absolutte tal. Disse absolutte tal, som opgives i ton CO₂-ækvivalent, er opført for hver medlemsstat i tabel 1 i bilag I. Tallet for Island opføres, når der er indgået en bilateral aftale med Island om opfyldelse af dets forpligtelse i fællesskab med Den Europæiske Union og dens medlemsstater. Tallet for de enkelte medlemsstater er lig med summen af hver medlemsstats årlige emissionstildeling (AEA) i henhold til beslutningen om en fælles indsats i perioden 2013-2020. Dette tal beregnes på grundlag af det globale opvarmingspotentiale i fjerde IPCC-vurderingsrapport, jf. bilag II til Kommissionens afgørelse 2013/162/EU¹⁵ og justeres ved [AEA update Decision – C(2013)7183]. Dette justeres yderligere på baggrund af resultaterne af anvendelsen af artikel 3, stk. 7a, i Kyoto-protokollen¹⁶.

¹⁵ Kommissionens afgørelse 2013/162/EU af 26. marts 2013 om fastsættelse af medlemsstaternes årlige emissionstildelinger for perioden fra 2013 til 2020 i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF (EUT J L 90 af 28.3.2013, s. 106).

¹⁶ Ifølge artikel 3, stk. 7a, i Kyoto-protokollen skal parter, som er opført i bilag B, for hvem ændringer i arealanvendelse og skovbrug udgjorde en nettokilde til drivhusgasemissioner i 1990, medregne, ved beregningen af deres tildelte mængde, i deres emissioner for referenceåret eller -perioden 1990 deres samlede antropogene emissioner udtrykt i CO₂-ækvivalenter fra kilder minus optag gennem dræn i 1990, der skyldes ændringer i arealanvendelse.

Nitrogentrifluorid (NF₃).

Med Doha-ændringen indføres NF₃ i Kyoto-protokollens anvendelsesområde. Denne medtagelse var blevet foregrebet i forordningen om en overvågningsmekanisme¹⁷, som indeholder krav om overvågning og rapportering af NF₃-emissioner. NF₃-emissioner henhører imidlertid ikke under EU ETS eller beslutningen om indsatsfordeling, og indgår derfor ikke i medlemsstaternes mål i henhold til EU-lovgivningen. Eftersom de samlede emissioner af NF₃ i Unionen er ubetydelige, blev det i Den Europæiske Unions og dens medlemsstaters indgivelse af oplysninger i april 2012 til konventionens sekretariat om dens forpligtelser i henhold til Kyoto-protokollen, fastsat til nul¹⁸. Dette forslag til Rådets afgørelse fastsætter, at medlemsstaterne skal beregne disse emissioner i forhold til den mængde, der er tildelt den medlemsstat, hvor disse emissioner finder sted.

Arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF)

Artikel 3, stk. 3 og 4, i Kyoto-protokollen omfatter emissioner fra arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF) i Kyoto-protokollen. De gennemførelsesbestemmelser, der blev vedtaget inden for rammerne af Kyotoprotokollen, og ændret på konferencen i Durban om klimaændringer, kræver at parter med en forpligtelse, skal beregne emissioner og optag som følge af nyplantning, genplantning og skovrydning samt skovforvaltning som led i deres forpligtelse i den anden forpligtelsesperiode. Parterne kan derudover vælge at beregne emissioner, som følger af forvaltningsmæssige tiltag vedrørende dyrkningsarealer og græsarealer. Parterne skal beregne LULUCF-emissioner i forbindelse med opfyldelsen af forpligtelserne i henhold til Kyotoprotokollen, men det gælder ikke Den Europæiske Union, hvor emissioner fra LULUCF-sektoren hverken henhører under EU ETS eller er omfattet af beslutningen om indsatsfordeling. I maj 2013 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet imidlertid afgørelse nr. 529/2013/EU om regnskabsregler vedrørende drivhusgasemissioner og -optag i forbindelse med LULUCF-aktiviteter og oplysninger om handlingsplaner, der vedrører disse aktiviteter¹⁹. Med denne retsakt bringes Unionens LULUCF-rapportering i overensstemmelse med kravene i Kyotoprotokollen.

Selv om det er vanskeligt at beregne emissioner fra de enkelte medlemsstater i LULUCF-sektoren, viser beregninger, at LULUCF-sektoren for Unionen samlet set sandsynligvis vil give LULUCF-nettokreditter på ca. 1 % af Unionens emissioner i referenceåret²⁰. I indgivelsen af oplysninger i april 2012 fra Den Europæiske Union og dens medlemsstater til konventionens sekretariat om dens forpligtelser i henhold til Kyotoprotokollen blev LULUCF-emissioner for Unionen som helhed anset for at være nul²¹.

I overensstemmelse med medlemsstaternes ansvar for skovbrugspolitik og i betragtning af Den Europæiske Unions manglende mål for LULUCF-sektoren vil medlemsstaterne skulle beregne LULUCF-emissioner og optag, i det omfang de er omfattet af protokollen, inden for rammerne af deres egne, særskilte emissionsniveauer. Optagelsen af LULUCF-sektoren i medlemsstaternes og Islands emissionsniveauer bygger på den antagelse, at der ingen nettoemission eller -optagelse forekommer i denne sektor. Sådanne emissioner vil der

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 af 21. maj 2013 om en mekanisme til overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner og rapportering af andre oplysninger vedrørende klimaændringer på nationalt plan og EU-plan, EUT L 165 af 18.6.2013, s. 13-40.

¹⁸ Fodnote 8 og 9 ovenfor.

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 529/2013/EU af 21. maj 2013 om regnskabsregler vedrørende drivhusgasemissioner og -optag i forbindelse med aktiviteter, der vedrører arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug, og oplysninger om handlingsplaner, der vedrører disse aktiviteter, EUT L 165/80 af 18.6.2013.

²⁰ Fodnote 8 ovenfor.

²¹ Fodnote 9 ovenfor.

imidlertid kunne kompenseres for gennem overopfyldelse af målet i andre sektorer, som ikke henhører under EU ETS, gennem anvendelse af Kyotoprotokollens fleksible mekanismer og overskydende emissionsrettigheder, som overføres fra den første forpligtelsesperiode og som findes i den pågældende medlemsstats overskudsreserve fra foregående periode.

Kommissionen vil nøje overvåge emissioner og optag fra LULUCF-sektoren i medlemsstaterne. Skulle det vise sig, at der er medlemsstater, som stilles over for en uventet betydelig LULUCF-emission trods gennemførelse af effektive politikker til begrænsning heraf, vil Kommissionen overveje at foreslå en mekanisme for at bistå de berørte medlemsstater.

I sine konklusioner af marts 2012 erkendte Rådet de særlige forhold, som gør sig gældende i lande med store skovområder, især hvad angår de begrænsede muligheder for at dække emissioner som følge af skovplantning, genplantning af skov og rydning af skov med stigende brug af skovforvaltningsdræn²². Kommissionen vil fortsætte med at undersøge mulighederne for at finde en tilfredsstillende løsning, der sikrer miljømæssig integritet.

Fastsættelse af emissionsniveauer og tildelte mængder

Ifølge Kyotoprotokollen skal forpligtelser omsættes til en tildelt mængde, som afspejler den godkendte emissionsmængde, i tons CO₂-ækvivalenter, i en forpligtelsesperiode. Dette forslag til Rådets afgørelse fastsætter, at de tildelte mængder til Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island er lig med det respektive emissionsniveau, som angives i afsnit 3 i bilag I.

Forslaget indeholder også bestemmelser om en fælles tildelt mængde for Den Europæiske Union, medlemsstaterne og Island, som afspejler den fælles kvantitative emissionsreduktionsforpligtelse på 80% af emissionerne i referenceåret. Som fastsat i de relevante bestemmelser i Kyotoprotokollen beregnes den fælles tildelte mængde ved at gange summen af medlemsstaternes og Islands emissioner i referenceåret med 80% (fælles forpligtelse) og otte (varigheden af forpligtelsesperioden i år).

Den fælles tildelte mængde danner grundlag for fastsættelsen af de mængder, der tildeles Den Europæiske Union, den medlemsstater og Island, og er som følger:

- Den mængde, der tildeles de enkelte medlemsstater og Island, er summen af det respektive emissionsniveau, som er opført i tabel 1 i bilag I til den nye rådsafgørelse, og anvendelsen af artikel 3, stk. 7a, i Kyotoprotokollen for den pågældende medlemsstat eller Island
- Den mængde, der tildeles Den Europæiske Union, er forskellen mellem den fælles tildelte mængde og summen af de enkelte medlemsstaters og Islands emissionsniveauer. Tallet vil blive endeligt beregnet på baggrund af Unionens rapport for at lette beregningen af den fælles tildelte mængde.

Gennemførelsen af rapporteringsforpligtelser

Ifølge Kyotoprotokollens gennemførelsesbestemmelser skal parter senest den 14. april 2015 forelægge en rapport for at lette beregningen af den tildelte mængde og til påvisning af OBD-overvågningsenheders evne til ansvar for sine emissioner og tildelte beløb. I artikel 3 i forslag til Rådets afgørelse angives, at Kommissionen skal udarbejde og fremsende rapporten for at lette beregningen af den fælles mængde, der tildeles Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island samt den mængde, der er tildeles Den Europæiske Union (som svarer til de emissioner, der er omfattet af EU ETS). Medlemsstaterne og Island skal hver især

²² Punkt 9 i Rådets konklusioner af 9. marts 2012 om opfølgning til klimakonferencen i Durban.

fremsende en rapport for at lette beregningen af deres respektive tildelte mængder, som også skal omfatte emissioner, der ikke henhører under EU ETS. Disse rapporter vil blive gennemgået, hvorefter de tildelte mængder fastsættes endeligt og registreres i databasen for sammenstilling og beregning af emissioner og tildelte mængder. I rapporterne for at lette beregningen af de mængder, der tildeles medlemsstaterne og Island, vil den tildelte mængde blive angivet som lig med de enkelte medlemsstaters og Islands emissionsniveau, både angivet i tons CO₂-ækvivalenter og som en procentdel af de enkelte medlemsstaters eller Islands emissioner i referenceåret.

De yderligere rapporteringskrav, herunder årlige opgørelser, vil fortsat blive opfyldt af Kommissionen (på vegne af Den Europæiske Union) og medlemsstaterne. Disse kræves i medfør af internationalt aftalte rapporteringskrav i henhold til Kyotoprotokollen og gennemføres ved forordningen om en overvågningsmekanisme. Tilgangen med fælles opfyldelse, der er fastsat i dette forslag til Rådets afgørelse, vil også indebære, at medlemsstaterne særskilt skal indgive oplysninger om deres emissioner fra kilder og optag gennem dræn, der er omfattet af Kyotoprotokollen, fra sektorer, der ikke er omfattet af EU ETS. I henhold til artikel 7 i forordningen om overvågningsmekanismen er medlemsstaterne allerede pålagt at aflægge årlig rapport om deres EU ETS-emissioner, og hvilken andel disse emissioner udgør af de samlede emissioner, der er rapporteret. Kilden til disse data tilvejebringes af EU-transaktionsjournalen, som kontrollerer og bogfører alle transaktioner, der finder sted inden for rammerne af EU ETS. Ved hjælp af data fra EU-transaktionsjournalen offentliggør Det Europæiske Miljøagentur sammenstillede data om verificerede emissioner, kvoter og returnerede enheder fordelt på medlemsstater, sektor, størrelse og år i sin oversigt over EU ETS²³. De samme data anvendes til analyser af drivhusgasemissioner i forskellige officielle rapporter, herunder Kommissionens årlige rapport om fremskridt i retning af Den Europæiske Unions forpligtelser og internationale forpligtelser, som offentliggøres i henhold til artikel 21 i forordningen om overvågningsmekanismen²⁴, og Det Europæiske Miljøagents årlige rapporter om tendenserne for drivhusgasemissionerne og prognoserne for Europa. Disse data anvendes endvidere i EU's årlige opgørelse over drivhusgasemissioner, justeret for forskelle i dækning mellem Kyoto-protokollen og EU ETS (dvs. uden emissioner fra international luftfart).

Kompetenceerklæring (bilag II)

Bilag II til forslaget til afgørelse ajourfører den kompetenceerklæring, som blev udfærdiget ved ratificeringen af Kyotoprotokollen i 2002. Den indeholder nu alle 28 medlemsstater i Den Europæiske Union og afspejler Lissabontraktatens ikrafttræden.

²³ <http://www.eea.europa.eu/data-and-maps/data/data-viewers/emissions-trading-viewer>.

²⁴ Tidligere rapporter blev udarbejdet i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 280/2004/EF, som blev erstattet af forordningen om en overvågningsmekanisme.

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE**om indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1, sammenholdt med artikel 218, stk. 6, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til godkendelse fra Europa-Parlamentet og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) På Doha-konferencen om klimaændringer i december 2012 vedtog parterne i Kyotoprotokollen ("Kyotoprotokollen") til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer ("klimakonventionen") Doha-ændringen, som fastsætter Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode, som starter den 1. januar 2013 og slutter den 31. december 2020. Med Doha-ændringen ændres bilag B til Kyotoprotokollen, hvorved der fastsættes yderligere juridisk bindende modvirkningsforpligtelser for de parter, der er opført i nævnte bilag, for den anden forpligtelsesperiode, og de nærmere bestemmelser om gennemførelsen af parternes modvirkningsforpligtelser i løbet af anden forpligtelsesperiode ændres og suppleres.
- (2) Unionen og dens medlemsstater tilsluttede sig Doha-ændringen som en del af en pakke, der indebærer et stort antal lande giver modvirkningstilsagn i henhold til klimakonventionen og Kyotoprotokollen, og at den andel af de samlede emissioner, der er omfattet af modvirkningsforpligtelser for perioden efter 2012, både i henhold til klimakonventionen og Kyotoprotokollen, øget til mere end 80 %.
- (3) Et andet væsentligt element i denne pakke er den enighed, der er blandt parterne i klimakonventionen, om senest ved udgangen af 2015 at vedtage en protokol, andre retlige instrumenter eller forhandlingsresultater med retsvirkning i henhold til klimakonventionen, som vil gælde for alle parter, der efter planen skal træde i kraft og gennemføres fra 2020. Forhandlinger om dette juridisk bindende instrument pågår i øjeblikket inden for rammerne af ad hoc-arbejdsgruppen vedrørende Durbanplatformen for en styrket indsats.
- (4) Doha-ændringen skal accepteres af parterne i Kyotoprotokollen, og for de parter, som har accepteret den, træder den i kraft den halvfemsindstyvende dag efter datoen for deponeringen hos konventionens depositar af et acceptinstrument fra mindst tre fjerdedele af parterne i Kyotoprotokollen. Der kræves 144 acceptinstrumenter for at Doha-ændringen kan træde i kraft.
- (5) Rådet enedes i sine konklusioner af 9. marts 2012 om at foreslå en fælles kvantificeret emissionsreduktionsforpligtelse på 20% for Unionen for Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode. Denne forpligtelse var fastsat på

grundlag af Unionens samlede tilladte drivhusgasemissioner i perioden 2013-2020 inden for rammerne af dens klima- og energipakke.¹

- (6) Rådet enedes endvidere i tråd med denne t, at de enkelte medlemsstaters emissionsreduktionsforpligtelser ikke vil overstige de forpligtelser, der er fastsat i EU-lovgivningen, og at forpligtelsen vil være baseret på summen af emissionerne i medlemsstaternes referenceår i henhold til Kyotoprotokollen. Unionen og dens medlemsstater enedes på klimakonferencen i Doha om en kvantificeret reduktionsforpligtelse, der begrænser deres gennemsnitlige årlige emissioner af drivhusgasser i den anden forpligtelsesperiode til 80% af summen af emissionerne i referenceåret. Dette afspejles i Doha-ændringen.
- (7) I tråd med Rådets konklusioner af 9. marts 2012 tilbyder Unionen også at påtage sig et emissionsreduktionsmål på 30% senest i 2020 sammenholdt med 1990-niveauer som led i en global og samlet aftale for perioden efter 2012, forudsat at andre udviklede lande forpligter sig til tilsvarende emissionsreduktioner, og at udviklingslandene bidrager i tilstrækkeligt omfang i overensstemmelse med deres ansvar og respektive kapaciteter. Dette tilbud afspejles i Doha-ændringen.
- (8) Målene for Unionen og medlemsstaterne er opført i Doha-ændringen i en fodnote, hvoraf det fremgår, at disse mål bygger på den opfattelse, at de vil blive opfyldt i fællesskab af Den Europæiske Union og dens medlemsstater, i henhold til artikel 4 i Kyotoprotokollen. Unionen, dens medlemsstater, Kroatien og Island udsendte også en fælles erklæring i forbindelse med vedtagelsen af Doha-ændringen, hvoraf det fremgår, at de har til hensigt at opfylde deres forpligtelser i den anden forpligtelsesperiode i fællesskab. Denne erklæring afspejles i rapporten fra konferencen og blev gentaget i Rådets konklusioner af 17. december 2012.
- (9) Beslutningen om fælles opfyldelse i henhold til artikel 4 i Kyotoprotokollen indebærer, at Unionen og dens medlemsstater i fællesskab er ansvarlige i henhold til stk. 6 i samme artikel og artikel 24, stk. 2, i protokollen for opfyldelsen af deres kvantitative emissionsreduktionsforpligtelser i henhold til Kyotoprotokollens artikel 3, stk. 1a. Følgelig og i henhold til artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union er medlemsstaterne enkeltvis og samlet forpligtet til at træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger for at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af foranstaltninger vedtaget af EU-institutionerne for at lette opfyldelsen af denne forpligtelse, og afholde sig fra at træffe foranstaltninger, der kan bringe virkeliggørelsen af Unionens mål i fare.
- (10) I den samme erklæring anførte Unionen, dens medlemsstater, Kroatien og Island også, i tråd med artikel 4, stk. 1, i Kyotoprotokollen, som tillader parterne at opfylde deres forpligtelser i henhold til artikel 3 i Kyotoprotokollen i fællesskab, at artikel 3, stk. 7b, i Kyotoprotokollen vil blive anvendt på den fælles tildelte mængde i henhold til aftalen om fælles opfyldelse fra Den Europæiske Unions, medlemsstaternes, Kroatiens og Islands side og ikke på medlemsstaterne, Kroatien eller Island enkeltvis. Rådet hilste på sit møde den 15. december 2009 Islands anmodning om at opfylde sine forpligtelser i henhold til den anden forpligtelsesperiode i fællesskab

¹ Lovgivning vedtaget den 23. april 2009, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/29/EF om ændring af direktiv 2003/87/EF med henblik på at forbedre og udvide ordningen for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF af 23. april 2009 om medlemsstaternes indsats for at reducere deres drivhusgasemissioner med henblik på at opfylde Fællesskabets forpligtelser til at reducere drivhusgasemissionerne frem til 2020, EUT L 140 af 5.6.2009.

med Unionen og medlemsstaterne velkommen og opfordrede Kommissionen til at fremlægge en henstilling om indledning af de nødvendige forhandlinger om en aftale med Island, som er i tråd med principperne og kriterierne i Unionens klima- og energipakke. Aftalen med Island vedrørende Islands deltagelse i den fælles opfyldelse af de forpligtelser, som Unionen, dens medlemsstater og Island har påtaget sig i Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode, indeholder vilkårene for Islands deltagelse².

- (11) Ifølge Kyotoprotokollen skal parter, som er blevet enige om at opfylde deres forpligtelser i henhold til artikel 3 i fællesskab, i aftalen fastsætte det respektive emissionsniveau, der er tildeles hver part. Ifølge Kyotoprotokollen skal parterne i en aftale om opfyldelse af målene i fællesskab meddele konventionens sekretariat vilkårene i nævnte aftale på datoen for deponeringen af deres ratifikations- eller godkendelsesinstrumenter.
- (12) I overensstemmelse med eksisterende EU-lovgivning omfatter det respektive emissionsniveau, der er tildelt Unionen, drivhusgasemissionerne i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2003/87/EF³, i det omfang disse drivhusgasemissioner er omfattet af bilag A til Kyotoprotokollen.
- (13) Medlemsstaternes og Islands respektive emissionsniveauer omfatter de resterende drivhusgasemissioner fra kilder og optag gennem dræn på deres område, hvis disse kilder og dræn ikke er omfattet af direktiv 2003/87/EF, men er omfattet af Kyotoprotokollen. Det omfatter alle emissioner fra kilder og optag gennem dræn, som følger af menneskeskabte ændringer i arealbenyttelse eller af skovbrugsaktiviteter, som er omfattet af artikel 3, stk. 3 og 4, i Kyotoprotokollen samt alle emissioner af nitrogentrifluorid (NF₃).
- (14) Kommissionen bør fortsætte med at undersøge mulighederne for at finde en tilfredsstillende løsning, hvad angår de særlige forhold, som gør sig gældende i lande med store skovområder, især hvad angår de begrænsede muligheder for at dække emissioner fra skovplantning, genplantning af skov og skovrydning med stigende brug af skovforvaltningsdræn, som samtidig sikrer den miljømæssige integritet.
- (15) I tråd med Rådets konklusioner af 9. marts 2012 og Unionens og dens medlemsstaters tilbud om at opstille et mål på 80% for den anden forpligtelsesperiode er medlemsstaternes emissionsniveau lig med summen af de årlige emissionstildelinger for perioden 2013-2020 som fastsat i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF⁴. Denne mængde, som er baseret på det globale opvarmingspotentiale den fjerde vurderingsrapport fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer, blev fastlagt i henhold til bilag II til Kommissionens afgørelse 2013/162/EU⁵ og ajourført ved [AEA update Decision – C(2013)7183]. Islands emissionsniveau fastlagdes i aftalen med Island.

² [henvisning til bilateral aftale med Island]

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF af 23. april 2009 om medlemsstaternes indsats for at reducere deres drivhusgasemissioner med henblik på at opfylde Fællesskabets forpligtelser til at reducere drivhusgasemissionerne frem til 2020 (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 136).

⁵ Kommissionens afgørelse 2013/162/EU af 26. marts 2013 om fastsættelse af medlemsstaternes årlige emissionstildelinger for perioden fra 2013 til 2020 i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF (EUT J L 90 af 28.3.2013, s. 106).

- (16) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013⁶ skal medlemsstaterne indberette den faktiske eller skønnede tildeling af de kontrollerede emissioner, som rapporteres af anlæg og operatører under direktiv 2003/87/EF for kildekategorier i den nationale drivhusgasopgørelse, hvor det er muligt, og disse kontrollerede emissioners andel af de samlede rapporterede drivhusgasemissioner i disse kildekategorier. Dermed har medlemsstaterne mulighed for at indberette særskilt om de emissioner, der er omfattet af deres egne emissionsniveauer. I afsnittet i Unionens rapport om den mængde, der er tildelt Unionen, bør det angives hvilken emissionsmængde af Unionens tildelte mængde, som er fundet sted i de enkelte medlemsstater.
- (17) Partskonferencen, der tjener som møde for parterne i Kyotoprotokollen, har besluttet, at hver part med en forpligtelse for anden forpligtelsesperiode senest den 15. april 2015 skal forelægge konventionens sekretariat en rapport for at lette beregningen af den tildelte mængde. Kommissionen bør udarbejde rapporten for at lette beregningen af den fælles mængde, der er tildelt Unionen, dens medlemsstater og Island. I denne rapport vil den mængde, der tildeles Unionen, også blive fastsat. Medlemsstaterne og Island bør fremsende deres rapporter, som fastsætter deres tildelte mængder svarende til deres emissionsniveauer, som er opført i bilag II til denne afgørelse.
- (18) For at understrege Unionens og dens medlemsstaters tilsagn om at arbejde for en rettidig ikrafttræden af Doha-ændringen, bør Unionen, dens medlemsstater og Island ratificere den senest den 16. februar 2015.
- (19) Doha-ændringen bør godkendes på Den Europæiske Unions vegne —

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 af 21. maj 2013 om en mekanisme til overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner og rapportering af andre oplysninger vedrørende klimaændringer på nationalt plan og EU-plan og om ophævelse af beslutning nr. 280/2004/EF (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 13).

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Doha-ændringen af Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (herefter "klimakonventionen"), der blev opnået enighed om den 8. december 2012 i Doha, godkendes hermed på Den Europæiske Unions vegne.

Teksten til Doha-ændringen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Unionen og dens medlemsstater opfylder deres forpligtelser i henhold til artikel 3 i Kyotoprotokollen og Doha-ændringen i overensstemmelse med meddelelsen om vilkårene i aftalen om i fællesskab at opfylde de forpligtelser, som er indgået af Den Europæiske Union, medlemsstaterne og Island i medfør af artikel 3 i Kyotoprotokollen (herefter "meddelelsen"), der er opført i bilag I.

Artikel 3

1. Kommissionen udarbejder den rapport, som skal lette beregningen af den fælles tildelte mængde til Unionen, dens medlemsstater og Island, og dermed Unionens tildelte mængde, jf. kravene i Kyotoprotokollen, Doha-ændringen og beslutninger truffet i medfør heraf. Kommissionen fremsender denne rapport til klimakonventionens sekretariat senest den 15. april 2015.

2. Medlemsstaternes og Islands tildelte mængde skal være lig med de emissionsniveauer, der er fastsat i meddelelsen i bilag I. Senest den 15. april 2015 forelægger medlemsstaterne konventionens sekretariat rapporter til at lette beregningen af de tildelte mængder, jf. kravene i Kyotoprotokollen, Doha-ændringen og beslutninger truffet i medfør heraf.

Artikel 4

1. Formanden for Rådet udpeger den eller de personer, som på Unionens vegne er beføjet til at deponere acceptinstrumentet hos De Forenede Nationers generalsekretær i overensstemmelse med artikel 20, stk. 4, og artikel 21, stk. 7, i Kyoto-protokollen sammen med den ajourførte kompetenceerklæring, som er omhandlet i bilag II, i henhold til artikel 24, stk. 3, i Kyotoprotokollen.

2. Formanden for Rådet udpeger også den eller de personer, som på Unionens vegne er beføjet til at give meddelelse om meddelelsen som omhandlet i bilag I til klimakonventionens sekretariat i henhold til artikel 4, stk. 2, i Kyotoprotokollen.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige skridt til at deponere deres acceptinstrumenter samtidig med Unionen og så vidt muligt senest den 16. februar 2015. Når de deponerer deres instrumenter for accept af Dohaændringen indgiver medlemsstaterne på egne vegne meddelelsen i bilag I til klimakonventionens sekretariat i henhold til artikel 4, stk. 2, i Kyotoprotokollen.

2. Medlemsstaterne underretter senest den 15. september 2014 Kommissionen om deres beslutning om accept af Dohaændringen eller, efter omstændighederne, om den sandsynlige dato for afslutningen af de nødvendige procedurer. Kommissionen vælger i samarbejde med

medlemsstaterne en dato for samtidig deponering af instrumenterne for godkendelse eller accept.

Artikel 6

Denne afgørelse træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

*På Rådets vegne
Formand*

Bruxelles, den 6.11.2013
COM(2013) 768 final

ANNEX 1

**Ratifikation af den anden forpligtelsesperiode for Kyotoprotokollen til De Forenede
Nationers rammekonvention om klimaændringer**

BILAG

til

forslag til RÅDETS AFGØRELSE

**om indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers
rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af forpligtelserne i
forbindelse hermed**

BILAG

til

forslag til RÅDETS AFGØRELSE

**om indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers
rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af
forpligtelserne i forbindelse hermed**

Meddelelse om vilkårene i aftalen om den fælles opfyldelse af Den Europæiske Unions, dens medlemsstater og Islands forpligtelser i henhold til artikel 3 i Kyotoprotokollen

1. DELTAGERE I AFTALEN

Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Republikken Island er deltagere i denne aftale (herefter "deltagerne"). Følgende stater er i øjeblikket medlemsstater i Den Europæiske Union:

Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland, Irland, Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Republikken Kroatien, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Republikken Malta, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland, Kongeriget Sverige, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

Island deltager i denne aftale i henhold til aftalen med Island om Islands deltagelse i den fælles opfyldelse af de forpligtelser, som Den Europæiske Union, dens medlemsstater og Island har påtaget sig for den anden forpligtelsesperiode for Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer [henvisning indsættes efter indgåelsen af aftalen].

2. FÆLLES OPFYDELSE AF FORPLIGTELSENE I HENHOLD TIL ARTIKEL 3, STK. 3, I KYOTOPROTOKOLLEN

I henhold til artikel 4, stk. 1, i Kyotoprotokollen opfylder deltagerne deres forpligtelser i henhold til artikel 3, som følger:

- Deltagerne sørger i fællesskab for, at i medlemsstaterne og Island overstiger den samlede sum af de samlede antropogene emissioner, udtrykt i kuldioxidækvivalenter, af de drivhusgasser, der er opført i bilag A til Kyotoprotokollen, ikke deres fælles tildelte mængde. Denne mængde beregnes i henhold til de kvantitative emissionsbegrænsninger og reduktionsforpligtelser, der er opført i tredje kolonne i tabellen i bilag B til Kyotoprotokollen, og i henhold til bestemmelserne i dens artikel 3
- Anvendelsen af artikel 3, stk. 1, i Kyotoprotokollen for drivhusgasemissioner fra luftfart og søtransport for medlemsstaterne og Island sker på grundlag af konventionens tilgang, hvorefter der kun medtages emissioner fra indenrigsluftfarten og indenlandsk søtransport i parternes mål. Den Europæiske Unions tilgang under Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode er fortsat den samme som for den første forpligtelsesperiode, eftersom der ikke er sket fremskridt siden beslutning 2/CP.3 med hensyn til tildeling af disse emissioner til parternes mål. Dette berører ikke stregheden af Den Europæiske Unions forpligtelser inden for

rammerne af klima- og energipakken, som forbliver uændrede. Det berører heller ikke behovet for at træffe foranstaltninger vedrørende emissioner af sådanne gasser fra brændsel til luft- og skibsfart.

- Hver deltager kan hæve sit ambitionsniveau ved at overdrage tildelte enheder, emissionsreduktionsenheder eller godkendte emissionsreduktioner til en annulleringskonto oprettet i medlemsstatens nationale register. Deltagerne skal i fællesskab forelægge de oplysninger, der kræves i punkt 9 i beslutning 1/CMP.8, og i fællesskab fremsætte forslag med henblik på artikel 3, stk. 1b og stk. 1c, i protokollen.
- Deltagerne skal fortsat anvende artikel 3, stk. 3 og 4, i protokollen og beslutninger, som de hver især har vedtaget i henhold hertil.
- Deltagernes samlede emissioner i referenceåret skal være lig med summen af emissionerne i de respektive referenceår, som gælder for de enkelte medlemsstater og Island.
- Hvis ændringer i arealanvendelse og skovbrug udgjorde en nettokilde til drivhusgasemissioner i 1990 for en medlemsstat eller Island, medregner den pågældende deltager, jf. artikel 3, stk. 7a, i protokollen, i dets emissioner referenceåret eller -perioden 1990 dets samlede antropogene emissioner udtrykt i kuldioxidækvivalenter fra kilder minus optag gennem dræn i 1990, der skyldes ændringer i arealanvendelse, ved beregningen af deltagerens fælles tildelte mængde som fastsat i henhold til artikel 3, stk. 7a, stk. 8 og stk. 8a, i protokollen.
- Beregningen i henhold til artikel 3, stk. 7a, i protokollen anvendes på den fælles tildelte mængde for den anden forpligtelsesperiode for deltagerne som fastsat i henhold til artikel 3, stk. 7a, stk. 8 og stk. 8a, i protokollen, og summen af deltagerens gennemsnitlige årlige emissioner for de første tre år af den første forpligtelsesperiode, ganget med otte.

3. RESPEKTIVE EMISSIONSNIVEAUER, DER TILDELES DELTAGERNE I AFTALEN

Den fælles kvantitative emissionsbegrænsnings- og reduktionsforpligtelse for deltagerne i aftalen, som angives i tredje kolonne i bilag B til Kyotoprotokollen, er 80 %. Den fælles mængde, der tildeles deltagerne, vil blive fastlagt i henhold til artikel 3, stk. 7a, stk. 8 og stk. 8a, til protokollen. Beregningen vil blive lettet af den rapport, som Den Europæiske Union indgiver, jf. punkt 2 i beslutning 2/CMP.8.

Deltagernes respektive emissionsniveauer er følgende:

- Emissionsniveauet for Den Europæiske Union er forskellen mellem den fælles tildelte mængde til deltagerne og summen af emissionsniveauerne for medlemsstaterne og Island. Beregningen heraf vil blive lettet af rapporten i henhold til punkt 2 i beslutning 2/CMP.8
- Medlemsstaternes og Islands respektive emissionsniveauer i henhold til artikel 4, stk. 1 og stk. 5, i protokollen er summen af deres respektive

mængder angivet i tabel 1 og de mængder, som er resultat af anvendelsen af artikel 3, stk. 7a, i protokollen for den pågældende medlemsstat eller Island.

Deltagernes tildelte mængder skal være lig med deres respektive emissionsniveauer.

Den tildelte mængde til Den Europæiske Union omfatter emissioner af drivhusgasser i henhold til Den Europæiske Unions emissionshandelssystem, hvori dens medlemsstater og Island deltager, i det omfang disse emissioner er omfattet af protokollen. Medlemsstaternes og Islands respektive tildelte mængder omfatter drivhusgasemissioner fra kilder og optag gennem dræn i hver medlemsstat eller Island fra kilder og optag gennem dræn, der ikke er omfattet af Den Europæiske Unions emissionshandelssystem. Dette omfatter alle emissioner fra kilder og optag gennem dræn, der er omfattet af artikel 3, stk. 3 og 4, i protokollen samt alle emissioner af nitrogentrifluorid (NF₃) i henhold til protokollen.

Deltagere af denne aftale skal særskilt rapportere om emissioner fra kilder og optag gennem dræn, der er omfattet af deres respektive tildelte mængder.

Tabel 1: Emissionsniveauer for medlemsstaterne og Island (før anvendelse af artikel 3, stk. 7a)

Belgien	584 228 513
Bulgarien	222 945 983
Den Tjekkiske Republik	520 515 203
Danmark	269 321 526
Tyskland	3 592 699 888
Estland	51 056 976
Irland	343 467 221
Grækenland	480 791 166
Spanien	1 766 877 232
Frankrig	3 014 714 832
Kroatien	162 271 086
Italien	2 410 291 421
Cypern	47 450 128
Letland	76 633 439
Litauen	113 600 821
Luxembourg	70 736 832
Ungarn	434 486 280
Malta	9 299 769
Nederlandene	919 963 374
Østrig	405 712 317
Polen	1 583 938 824
Portugal	402 210 711
Rumænien	656 059 490
Slovenien	99 425 782
Slovakiet	202 268 939
Finland	240 544 599
Sverige	315 554 578
Det Forenede Kongerige	2 743 362 625
Island	[tallet fastsættes efter aftale med Island]

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den XXX
[...] (2013) XXX

ANNEX 2

Ratifikation af den anden forpligtelsesperiode for Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer

BILAG

til

Forslag til RÅDETS AFGØRELSE

om indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed

BILAG

til

Forslag til RÅDETS AFGØRELSE

**om indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers
rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af
forpligtelserne i forbindelse hermed**

Erklæring fra Den Europæiske Union i henhold til protokollens artikel 24, stk. 3

Følgende stater er i øjeblikket medlemsstater af Den Europæiske Union: Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland, Irland, Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Republikken Kroatien, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Republikken Malta, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland, Kongeriget Sverige og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

Den Europæiske Union erklærer, at den i henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1, og artikel 191, har kompetence til at indgå internationale aftaler og opfylde de forpligtelser, de medfører, når de bidrager til bestræbelserne på at nå følgende mål:

- bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten
- beskyttelse af menneskers sundhed
- forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne
- remme på internationalt plan af foranstaltninger til løsning af de regionale og globale miljøproblemer, og navnlig bekæmpelse af klimaændringer.

Den Europæiske Union erklærer, at dens kvantitative forpligtelser til emissionsreduktion for den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen (2013-2020) vil blive opfyldt ved en indsats fra Unionen og dens medlemsstater, hver især inden for deres respektive beføjelser. De retligt bindende instrumenter til at indfri dens forpligtelser på områder, som er omfattet af protokollen, som ændret ved Dohaændringen, er allerede i kraft.

Den Europæiske Union vil fortsat forelægge oplysninger regelmæssigt om Den Europæiske Unions relevante retsakter inden for rammerne af de supplerende oplysninger, der findes i dets nationale meddelelser, der indgives i henhold til konventionens artikel 12, for at godtgøre, at det opfylder sine forpligtelser i henhold til Kyotoprotokollen, jf. dens artikel 7, stk. 2, og retningslinjerne i forbindelse hermed.